

Alt av nåde!

Men er det av nåde, da er det ikke mer av gjerninger, ellers blir nåden ikke mer nåde»
Rom. 11,6.

Våknp opp!

Av E.F. Eckhoff 1745–1825

Våknp opp, og styrk det andre som var i ferd med å dø. For jeg har ikke funnet dine gjerninger fullkomne for min Gud. Åp. 3,2

Og ennå lyder denne røst til Sardes: Våknp opp! Og ennå er det vekkelse i landet!

Å, venner! Hvor må vi ikke takke Gud for vekkelsens røst! Den lyder i våre dager ennå i kirker, forsamlingshus og i mangt et hjem.

Sannelig, det er også på tide å la seg vekke og ryste søvnen av sine øyne!

Og er man selv blitt våken, da gjelder det å *styrke det som vil dø*. Hva vil det si? Hvordan skal denne formaning forstås?

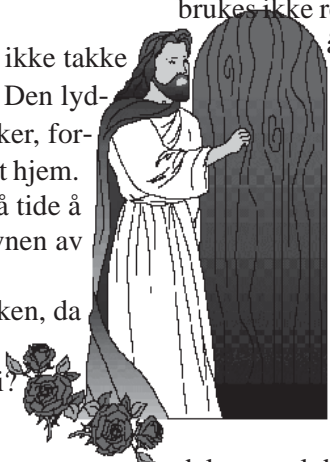
Hør hva en nyere fortolker sier: «Denne oppfordring: «Våknp opp, og styrk det andre som var i ferd med å dø,» kan vi si er en oppfordring til å *drive indremisjon*, hvis gjerning nettopp består i å motvirke døden midt i kristenheten – å arbeide på å vekke det slumrende liv og redde det som ennå kan reddes fra fullstendig åndelig død.

Herren har ikke flyttet sin lysestake fra Sardes, det har ennå Hans Ord og sakramenter – men de

brukes ikke rett, de misbrukes til å innbille seg at alt står vel til. Derfor lyder formaningen: «Kom derfor i hu hvordan du har mottatt og hørt. Hold fast på det og omvend deg!»

Dette «vend om» er det bestandige løsen i disse sendebrevene – vi leser det i fem av dem – men betingelsen for omven-

delse er selvbesinnelse. Likesom den fortapte sønn, for å kunne vende om, først måtte «gå i seg selv,» først måtte besinne seg på hvor godt han hadde hatt det hjemme i sin fars hus, hvor meget godt han hadde forspilt ved å vandre sine egne veier, slik ser vi også her betingelsen for omvendelsen er å være det å komme i hu hvordan de hadde mottatt og hørt – rett å

fordype seg i den nåde som var gitt dem, og som de engang så inderlig hadde gledet seg over. For å omvende seg er å vende seg fra verden og sin egen rettferdighet til Jesus og Hans nåde og rett tilegne seg den.

Det gjelder jo å stå i nåden, når Herren kommer – kun de som gjør dette, er de forstandige jomfruer som har sine lamper brennende og olje i karene. For alle uomvendte sjeler som sover i selvrettferdighet

og verdenskjærighet, vil Herren komme som en tyv om natten – og Han vil finne dem uberedte.

Gid Herren rett måtte oppvekke de få personer som ikke har besmitet sine klær med vantro, fritenkeri, mammonstjeneste og lignende, til rett å bli levende og utøve den indre misjonsgjærning slik at det andre kan bli bevart fra å dø!»

Så langt denne kristne fortolker.

Du skal *elske!*

Av G. Janzon

Han sa til ham: Du skal elske Herren din Gud av hele ditt hjerte og av hele din sjel og av all din forstand. Dette er det største og første bud. Men et annet er like stort: Du skal elske din neste som deg selv. På disse to bud hviler hele loven og profetene.

Mt. 22, 37–40

Mange mennesker som sier seg å elske Gud, ville visselig rødme og skjemmes, om de bare tenkte over beskaffenheten av denne deres kjærighet.

Du sier kanskje: Gud er så god, så nådig og mild imot meg, derfor elsker jeg Ham også av hele mitt hjerte - ja, så lenge Han gjør som du synes om! Men dersom det behager Gud å legge korset på deg, frata deg en jordisk støtte, - da klager og knurrer du! Hvor ble det da av din kjærighet? Forsvant den så snart?

Hvor har du ditt hjerte, o menneske! Trakter det ikke etter denne verdens goder, dens fornøyelser, dens forfengeligheit? Henger det ikke fast ved rikdommen, som du har eller streber etter? Og allikevel skulle du elske Gud av hele ditt hjerte?

Hvor hen vender ditt sinn seg? Er det ikke til andre menneskers gunst og fordelaktige omdømme?

Hva er det som skaffer deg glede? Er det vissheten om å være et Guds barn, eller er det, når verden viser deg sin behagelige side?

Du teller dine skatter og gleder deg, når de er i god forvaring - har du noensinne med gledens stråler i dine øyne sagt: Jeg har en skatt i himmelen: «*Jesus er min venn den beste,*» den skatt er i god forvaring - jeg har Ham ved Faderens høyre hånd, jeg har Ham også i mitt hjerte.

Så lenge mennesket lever i blindhet og sikkerhet, så lenge det har noe annet, som er det mer maktpåliggende enn å bli salig, - så lenge jordens anliggender, dens sorger og gleder ligger dets hjerte nærmest, kommer det lett ut av det med dette bud om kjærlighet, uten å fatte at det omfatter alle bud. Og så lenge vet det ikke noe om Kristus, føler ingen trang til Ham, hvor stor dets kunnskap i disse henseender enn måtte være.

Da er dette bud visselig ikke for tungt, ikke for strengt for mennesket - for det oppfyller budet, som det selv synes, og mener at Gud også skal være tilfreds med det.

Slik går mennesket drømmende gjennom verden. Men Den Hellige Ånd går også etter og roper og kaller - mang en lytter ikke til denne røst, mang en lytter, men ber seg unnskyldt Omstendighetene tillater det ikke nå.

Jordisk gods og kjøpmannskap hindrer det.

Men en og annen stanser likevel og våkner likesom av en dvale, og da får han se, hvordan han har vært imot Gud. Det blir klart for ham, at det han i de mange, lange år han levde med og i verden, kalte kjærlighet til Gud og nesten, det var ikke annet enn forkledd egenkjærlighet eller verdenskjærlighet. Da først begynner budet å bli nyttig for ham: «O, Gud!» klager han, «hvordan har jeg anvendt min kostbare nådetid, jeg har jo ennå aldri elsket deg av hele mitt hjerte og sinn, av hele min sjel - de mange synder, som jeg under hele min livstid daglig har begått, og som nå tynger min samvittighet, de stammer nettopp derfra, at jeg ikke har elsket deg av hele mitt hjerte. Herre, vær meg nådig! Det er mye å forbedre, mye å gråte over.»

Men denne bekymrede sjel skal visselig få erfare et ennå forferdeligere trykk av dette strenge bud, for når han nå tar for seg alt dette, som han vil forbedre og gråte over, så får han se, at han har et sinn, som endatil er fiendtlig overfor Gud, «han ser *en annen*

lov i sine lemmer, som *strider imot* loven i hans sinn, og tar ham *til fange*,» slik at han nødes til å klage: «Jeg elendige menneske, hvem skal fri meg fra dette dødens legeme?»

Med de beste forsetter om i ord og gjerning å vise kjærlighet til Gud, tenke på Gud, tale med Gud, tale om Gud, vokte seg for synd, har han likevel forsett seg - og allikevel står dette bud ubevegelig over ham: Du skal elske - hvor han går og står, følger dette: «*du skal!*» ham.

Han sukker og ber:

«Akk! at jeg deg elske kunne, Gud, så rent, så varmt, jeg bør!»

Visstnok håper han å få sine synder tilgitt, bare han nå kunne elske Gud.

Han nekter seg det som hans hjerte ivrig ønsker, han forsetter seg det som strider imot hans ugjenfødte natur, men aldri blir han ferdig og fornøyd, med sin kjærlighet til Gud.

Det finnes ikke noe middel, ingen utvei, ikke noe råd, som et menneske ikke på dette standpunkt vil følge for å få fred i sin samvittighet, som .

uopphørlig byder: «*Du skal elske*,» og det gjør budet ennå tyngre for det, mens det dog innser, at det er så rett og rimelig

Slik er da dette bud, om å elske Gud og nesten, den aller strengeste lov, det aller tyngste bud, et bud, som, så lenge mennesket står alene uten forsvar, vergeløst og kraftesløst overfor loven, gjør det ulykkelig i tiden, ja, også ulykkelig i evigheten - for Gud kan visselig i evigheten ikke tilgi, hva et menneske har etterlatt uoppgjort i tiden.

Dette er det ypperste bud i loven, for det innbefatter hele loven og driver mennesket til å nære mistro til seg selv, og jo strengere budet blir for mennesket - desto før blir det stedt i nød, ser seg om etter hjelp og spør: Ettersom det hos meg finnes idel synd og ingen kjærlighet, som jo er Guds første og rimeligste fordring, gis det da ingen redning? Jo, se nå her Guds godhet, det gis redning for deg om du er i denne nød, - men se også Guds strenghet, det gis bare én eneste, og du er redningsløst fortapt, dersom du vil reddes på en annen måte.

God kristen sang og musikk!

Besøk: www.basunen.net

Basunen

Syndens forlatelse *alene!*

Av C.O. Rosenius

Uten meg kan dere intet gjøre. Joh. 15,5

Nomvendte mennesker vil gjerne søke trøst i omvendelsen og den forandring som skjer med dem – eller i helligjørelsen. Men de søker sin ro og tilfredsstillelse mer i disse små nådebekker enn i selve kilden, Kristus. De vil hjeller ha sin hellig – gjørelse enn syndenes forlatelse. Men dette fører bare til tørke og kraftløshet, og de kommer inn i uro og uvisshet. Dette er jo rimelig, når de etter hvert oppdager at alt hos dem er ufullkomment.

Blir de virkelig fattige i ånden, vil de forekomme dem at de ikke engang har begynt på veien. Da kommer de i trengsel og vet ikke hva de skal gjøre.

Skal de unngå å komme i denne trengsel, uro og uvisshet, eller i det minste unngå å bli værende i den og ta skade, så må de til enhver tid være ved kilden og søke sin ro bare i syndenes forlatelse.

Setter de sitt håp til nåden alene,

vil de få eie ro og visshet, og beholde både fred og kraft

Dersom jeg ikke stadig får se meg rettferdig i Kristus, og daglig – ja alltid, få tro syndenes forlatelse, så vil loven snart trenge seg inn igjen. Og den vekker bare angst og uro. Kristenlivet svekkes og lider ved det, og den sanne helliggjørelse uteblir. For merk: Også etter at vi har fått nåde og forlatelse – og altså skulle kunne jage etter helliggjørelse – så må syndsforlatelsen alltid være det første. Alt det andre kommer fra den.

Herren selv har sagt dette i Joh. 15,4-5: «Bli i meg, så blir jeg i dere. Likesom grenen ikke kan bære frukt av seg selv, men bare når den blir i vintreet, slik kan heller ikke dere bære frukt uten at dere blir i meg. Jeg er vintreet, dere er grenene. Den som blir i meg, og jeg i ham, han bærer mye frukt. For uten meg kan dere intet gjøre.»

**For syndens lønn er døden,
men Guds nådegave
er evig liv i Kristus Jesus, vår Herre.**

Rom. 6,23

Den sterke og den sterkere

Undrenes tid er ennå ikke forbi

Og hele byen var samlet utenfor døren. Han helbredet mange som led av forskjellige slags sykdommer, og drev ut mange onde ånder.

Mrk. 1,33-34 Les: Mrk. 1,25-34

Skjønt Peter og Andreas var kalt til å følge Jesus, hadde de ennå et hjem – for de hadde nettopp fått kallet, slik at dette ennå ikke hadde bevirket noen forandring i deres livsstilling. Da Peter var en gift mann, må han også siden antagelig ha holdt eget hus. Men frelsere selv hadde ikke noe fast hjem.

Som med Peter så også med oss – for selv om vi kalles til å følge Jesus, så gir Han oss likevel mange jordiske goder, som Han selv unnvæerte med glede for vår skyld.

De gjorde rett i å fortelle Jesus om den syke kvinne, og ikke før var Han kommet inn i huset, så gjorde de det. Vi burde gjøre alt som står i vår makt for de syke, gi dem gode råd og være riktig omhyggelige for dem. Men hva vi så ellers gjør, så la oss ikke glemme å be for dem. Vår Herre Jesus er like så rede til å lytte til våre bønner som til deres, som her fortalte Ham om den syke kvinne.

I dette tilfelle utførte Han et mirakel. Uten tvil hadde Markus ofte hørt fortellingen av Peters egen

mund, da det foregikk i hans eget hus, og han selv var til stede.

Den syke kvinnen ble frisk med det samme, og helbredelsen var fullstendig. Vi vet hvor svak feberen gjør folk – men der var ingen svakhet tilbake. Hun gikk dem straks til hånde og tjente dem. Det viste en guddommelig makt.

Kan vår frelser gjøre slike ting nå? Er en rasende feber ennå underlagt Ham? Kunne Han nå gjøre en som ligger og kaster seg frem og tilbake i delirium, aldeles frisk?

Ja, Han er like mektig nå som noen sinne før, og like så kjærlig. Det er bare det at Han som oftest ikke ser det tjenlig nå, å gjøre åpenbare mirakler. Men la oss ikke høre opp med å be. Mang en helbredelse har skjedd også nå som svar på bønner, selv om det oftest ikke skjer så plutselig. Han kan helbrede gradvis ved hjelp av medisiner og pleie like så vel som øyeblikkelig ved en berøring av Hans hånd. I alle tilfelle er aldri en sann bønn forgjeves.

Dette var på sabbatsdagen. Alle folk på stedet hadde uten tvil hørt om helbredelsen – men de brakte ikke sine syke til Jesus før sabbaten var over. De kunne godt ha gjort det før – for det var en barmhjertighetsgjerning.

Nå da kvelden var kommet og solen var gått ned, skjedde denne merkelige scene ved døren til Peters hus. Alle de syke på stedet ble brakt til Ham der – også alle som var besatte av onde ånder, og hele byen kom sammen for å se. De syke hadde alle mulige forskjellige ting å slite med – men ikke en hadde noe som lå utenfor rekkevidden av frelserens makt. Han som helbredet

feberen, hadde også råd for alle andre sykdommer. Og Han viste det også, «Han helbredet mange.» Det vil si alle.

De var mange, og de ble alle friske. Alle ba og alle fikk.

Også djevlene ble drevet ut - «mange djevler.» Hvis vi skal sammenligne et mirakel med et annet, så var dette siste et enda vanskeligere arbeide – for dette var direkte mot Satans makt. Men de onde ånder kunne ikke stå imot vår frelser.

De visste hvem Han var, og de følte Hans makt over seg. De ble tvunget til å forlate de besatte, og de

fikk ikke engang tillatelse til å tale, det vil si, til å uttale at de kjente Ham. Dette var fordi tiden ennå ikke var kommet.

De kunne verken forbli hvor de var eller tale, uten at Han ville det.

Det er vår trøst at Satan og alle mørkets makter er frelseren fullstendig underlagt. Djevelens makt er stor – men han kan kun gjøre mot oss hva han tillates å gjøre. Vi kan be om hjelp mot Ham, og den vil bli gitt oss. Selv om vi i den tid som er gått har gitt Satan rom og latt ham få stor makt over oss, slik at han har ledet oss inn i djevlelske tanker og på onde veier – allikevel, dersom vi roper til frelseren, vil Han høre oss og sette sin makt imot ham, og vi vil bli løst.

Og vi kan også be for våre venner. Hine folk brakte de besatte til Jesus – de kunne ikke ha kommet på egenhånd. Vi kan også bringe dem som vi elsker til Ham i bønn, om det er noen som vi frykter er under syndens makt, og Han vil høre oss til deres beste.

(Fra «Livets vei. Har du funnet den?») Korte stykker fra engelsk samlet av Johs. Brandtzæg)

////////// ////////// //

Form oss, du! Av C. H. von Bogatzky

Men nå, Herre! Du er vår far. Vi er leire, og du er den som former oss, et verk av din hånd er vi alle sammen. Jes. 64,7

Min Fader, jeg er gjennom troen ditt barn. Du har skapt meg, og uten din bistand er det snart ute med meg.

Men du skall ikke la min kropp, som du har skapt, gå under, men oppholde og styrke meg. Visselig er det ofte så med meg, att jeg er som ett kar i ditt hus, som du ikke kan anvende. Av egen kraft kan jeg ikke arbeide og virke til din ære.

O, la meg da i en sann anger innse og erkjenne dette. Ta helt hånd om meg fra denne dag. La meg få være leiren i din hånd, som du arbeider med. Gjør av meg ett hellig og brukbart redskap for din vilje, slik at du også av meg kan bli æret i tid og evighet.

Gi oss alle nåde til en sann omvendelse, slik at vi i fortsettelsen mer sørger for det evige enn for det timelige livet. Amen.

Veien til frelse! Av Peder Tallaksen

Fra nådestolens trappetrinn går ingen vei til fortapelsen. Nei, derfra går veien til himmelen. På Golgata, hvor korset peker opp mot himmelen, hvor du kan se det blødende Guds Lam mellom deg og din Gud - der er himmelens port.

Derfra kan du se opp mot him-

melen med den fulle og faste forvissning, at himmelen er åpen for deg, din synd er deg utslettet, du ligger i Hans armer, som et barn i mors skjød. Jesus har innviet for oss den nye og levende vei til helligdommen ved sitt blod, og nå går vi trygge og salige på denne blodige bane til Faderens herlighet.

Den trofaste løftegiver!

Han er trofast som gav løftet. Hebr. 10,23

Salige er de døde som dør i Herren. Åp. 14,13,20

Min sjel! Har du utsikt til en salig død? Er du beredt til – om du ble kalt bort i denne natt – å legge deg ned på ditt dødsleie og blidt slumre inn i Herren?

Hva er dødens brodd? Det er synden. Er da dødens brodd tatt bort fra deg ved det at du har lyttet til din kjærlige frelsers nådige tiltale: «Vær frimodig! Dine synder er deg forlatt!» (Mt. 9,2).

Dersom du har fått fred med Gud ved Jesu blod, da har døden mistet sin redsel for deg og du kan da med salig fortrøstning si i din dødsstund: «I fred vil jeg legge meg ned og sove. For du, Herre, du lar meg bo for meg selv i trygghet.» (Slm. 4,9).

Leser! Overvei dette alvorlige spørsmål: «Er jeg beredt til å dø?»

Lever jeg slik som jeg, når min siste time kommer, vil ønske å ha levd? Og når skal den komme? Du vet ikke om du opplever morgendagen. Sannelig, det er bare et skritt mellom deg og døden. Å, skynd deg å komme på det rene med dette spørsmål. Bli ikke ved å være i tvil om dette. Hver dag minner deg på ny om at det gjelder å løpe på banen for å nå klenodiet. Søk å leve slik at din dødsstund ikke kommer uventet og uforvarende over deg. Lev slik at da hver dag dør bort fra deg selv!

Hvor velsignet å leve – hvor velsignet å dø med den salige visshet at det kanskje kun er et skritt imellom deg og himmelens herlighet!

J.R. MacDuff

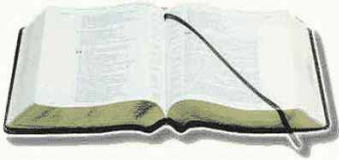
Kom i hu ordet til din tjener, som du har gitt meg å håpe på! Slm. 119,49

Prekener på nett:

www.ekris.net/nlb/nlb.htm

og www.dybde.org

Bibellesning

Prøv åndene!

Av Paul G. Sand

Mine kjære! Tro ikke enhver ånd, men prøv åndene om de er av Gud! For mange falske profeter er gått ut i verden. På dette skal dere kjenne Guds Ånd: hver ånd som bekjenner at Jesus er Kristus, kommet i kjød, er av Gud, og hver ånd som ikke bekjenner Jesus, er ikke av Gud. Dette er Antikristens ånd, som dere har hørt skal komme. Og den er allerede nå i verden. Mine barn! Dere er av Gud, og har seiret over dem. For Han som er i dere, er større enn han som er i verden. De er av verden. Derfor taler de av verden, og verden hører dem. Vi er av Gud. Den som kjenner Gud, hører oss. Den som ikke er av Gud, hører oss ikke. Av dette kjenner vi sannhetens ånd og villfarelsens ånd. 1 Joh. 4,1-6

Den formaning apostelen vil ha lagt oss på hjertet i denne vår epistel, og som vi vil ta under nærmere overveielse, lyder slik:

Prøv åndene, om de er av Gud.

De ånder det her er tale om, er de profeter som gir seg ut for å lære oss den rette vei til salighet. Disse kan enten være sendt av Gud og ledet av Hans Ånd, og som sådanne være rette veiledere på salighetens vei – eller de kan være slike som «løper uten at Gud har sendt dem,» drevet av mørkets og villfarelsens ånd og derfor uskikkete til å vise oss den rette vei.

Begge disse slags profeter påberoper seg Herren som den som har sendt dem – begge slags påstår at de forkynner den rene sannhet og å vise veien til lykke her og salighet hisset.

På apostlenes tid var det allerede mange av hvert slags. Herren hadde sine vitner som drevet av Kristi kjærlighet forkynnte frelsens vei i sannhet, og mørkets fyrste sendte også ut sine tjenere som predikanter og lærere, som gav seg ut for å være Herrens levende vitner og i lysets engels skikkelse la vinn på å føre menneskene bort fra den sanne vei.

I vår tid har man mange flere,

både sanne og falske profeter. Aldri før var det så mange som forkynte frelsens vei ved Kristus, og aldri før var det heller så mange som søkte å fordunkle denne vei ved falske lærdommer. I tillegg kommer at villfarelsen nå for tiden så ofte fremstilles så skuffende lik sannheten, at man har så mye lettere for å bli bedratt. Det forkynnes sannheter oppblandet med små porsjoner løgn, som bevirker at det hele ser ut som sannhet, på samme tid som den sannhet læren inneholder, ved sin forbindelse med løgnen blir forvandlet til en skadelig villfarelse. «En liten surdeig syrer hele deigen.» (Gal. 5,9).

Hvor nødvendig er det derfor ikke å etterkomme den apostoliske formaning i vår tekst: Tro ikke enhver ånd, men prøv åndene om de er av Gud!

Det stemmer lite overens med denne formaning og med Guds ord i det hele, å ta imot enhver profet som gir seg ut for å gå Herrens ærende, og enhver lærdom som gir seg ut for å inneholde sannheten til salighet. Mange er de som er blitt forførte ved det at de uten videre fattet tillit til villfarende ånder, som tilbød sin tjeneste som veiledere i salighetssaken.

Noen er så ukyndige at de straks betror seg til den som forstår å tale gudelig. At det finnes bevisste og ubevisste hyklere har de like så lite

begrep om som de forstår at mange ellers fromme og og alvorlige menn også kan villedes, fordi de selv er villedet.

Guds ord sier jo om kjærligheten, at den ikke gjemmer ikke på det onde - den utholder alt, tror alt, håper alt, tåler alt. (1 Kor. 13,5; 7)

Hvis man derfor mistenker den som bekjenner om seg selv at han er en sann broder i Kristus og en Herrens profet, da synder man jo mot kjærlighetsbudet, mener man. Man forstår ikke at man ved å tenke godt om en vranglærer og fremme hans virksomhet nettopp forsynder seg mot kjærlighetsbudet. Ved at man lar seg forføre selv, synder man mot den rette selvkjærlighet, og når man bidrar til at andre blir forførte, synder man mot nestekjærligheten.

Det er således ingen strid mellom det Guds som sier, at Kjærligheten ikke tenker ondt, og det Guds ord som pålegger oss at vi ikke skal tro enhver ånd. Vi skal tenke godt så langt det stemmer med sannheten. Vi skal utlegge alt til det beste og vokte oss for å tillegge vår nestes handlinger slette beveggrunner, men vi skal heller ikke si om det onde, at det er godt. Alltid sannheten tro i kjærlighet, er den regel vi skal følge.

Prøv åndene, om de er av Gud!
 Hvem har betingelsen for å kunne etterkomme denne befaling? Mon hvem som helst har evne til det? Ingenlunde! Man må selv være av Gud, om man skal kunne kjenne de profeter som er av Gud. Man må være født på ny, om man skal kunne prøve åndene.

Ingen syndens trell, ingen naturfrom, ingen som kun er vakt eier sans til å skjelne mellom sant og falskt i åndelig henseende. I tillegg kreves at man eier sannhetens Ånd i sitt hjerte. Har ikke Guds Ånd fått trenge inn i vår sjel med sitt lys, vandrer vi ennå i vårt naturlige mørke – da fatter vi ikke rett de ting som hører Guds Ånd til.

I denne tilstand betrakter mennesket sannheten som villfarelse og visdommen fra Gud som dårskap.

Alle mennesker er av naturen løgnere – vi er i slekt med ham som er en løgner fra begynnelsen og løgnens far. Derfor føler ethvert menneskehjerte seg i begynnelsen ubehagelig berørt av sannheten. De første tanker sannhetens ord fremkaller i det hjerte som begynner å påvirkes av Ordet, er ubehagelige tanker – og de første følelser som bringes frem ved det, er ubehagelige følelser.

Det oppstår derfor som regel en

kamp i sjelens indre for å bli kvitt de ubehagelige fornemmelser. Løgnen gjør motstand imot sannheten. Ordet «dømmer hjertets tanker og råd.» Det søker å frata mennesket dets faste meninger og rive vekk de falske trøstegrinner.

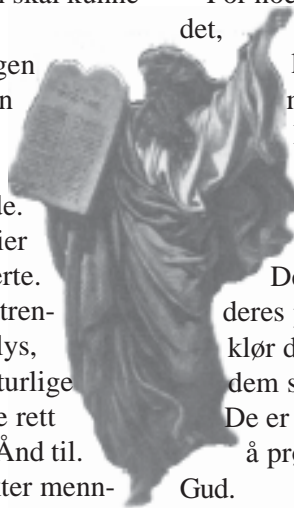
For noens vedkommende lykkes det, idet sannheten seirer over løgnen. For andres vedkommende mislykkes det, idet løgnen og bedraget får beholde overhånd.

Disse siste hyller løgnen og forsvarer villfarelsen. De falske profeter er nettopp deres profeter. De taler det som klør dem i øret, og betraktes av dem som de rette sannhetsvitner. De er derfor heller ikke i stand til å prøve åndene om de er av Gud.

Annerledes er det med dem, hos hvem sannheten får seire. Så snart den kommer inn i sjelen, begynner den å danne mennesket etter sitt eget bilde. Derfor har slike noen betingelse for å prøve andre, om de er av sannheten.

Jeg sier noen betingelse. Evnen er ikke straks fullkommen. Tvert imot er den gjenstand for utvikling og vekst, fordi den i begynnelsen er ringe.

Sannhetens lys fortrenger kun litt etter litt løgnens mørke i den troen-

troendes hjerte. Derfor forstår vi «stykkevis og profetere stykkevis.»

Det er i ethvert gjenfødt menneske store rester tilbake av det gamle vantrosmerke, som sympatiserer med løgnen. Den gamle Adam hos oss er selv en falsk profet, og ynder andre falske profeter. Og dette gjør den prøvelse av åndene, som vår tekst formaner oss til, så mye vanskeligere.

Prøv åndene!

Hva skal vi da prøve dem på? Har vi noen målestokk for bedømmelsen? Ja, Herren være lovet! Prøvestenen er gitt oss sammen med formaningen. Hver ånd som bekjenner Jesus Kristus å være kommet i kjød, er av Gud. Og hver ånd som ikke bekjenner Jesus Kristus å være kommet i kjød, er ikke av Gud. Her har vi rettesnoren. Jesus Kristus er prøvestenen. Den som bekjenner Jesus å være Kristus, Guds Sønn og verdens rette frelser, han er en Guds profet – men den som forneker Ham er en antikrist og forfører.

Her er altså alle åpenbare Kristusfornektere dømt som falske profeter. De som vel bekjenner at det er en Gud, som har skapt himmelen og jorden, men nekter at Jesus fra Nasaret er Guds Sønn, født av Faderen fra evighet, og som

mener t de opphøyer Gud ved å fremstille Ham som den godmodige lovgiver, som ikke krever noen straff over lovbryteren, og som derfor heller ikke behøver noen forsoning. Disse profeter er falske, noe som ikke er vanskelig å forstå for den som har funnet sitt liv i Kristus.

Kristusfornektelsen har imidlertid mange former og grader, og jo finere den er desto vanskeligere er den å oppdage.

Som eksempel på den slags Kristusfornektelse, som for den ubefestede er vanskelig å skjelne fra den rette Kristusforkynnelse, kan vi nevne den vranglære som forførte de unge kristne i Galatia: Paulus hadde stiftet en blomstrende menighet der, ved sin preken om korset. Kristus var som malt for deres øyne, ved Paulus' levende forkynnelse, og de var så glade i ham som brakte dem det gledelige budskap, at de – som han selv sier – gjerne hadde revet ut sine øyne og gitt ham dem, om det hadde vært mulig.

Men hva skjer? Det kom andre lærere som også på sin måte forkynte Kristus og gav seg ut for å være sanne vitner, utsendt av Gud. Disse påsto at Paulus lærte en altfor lett vei eller rettere, at han gjorde veien til nådestolen for åpen for hedningene.

De nektet ikke at man skulle bli salig ved Kristus, men det var betingelser de måtte oppfylle, om de skulle få del i nåden. De måtte først la seg omskjære, og siden tro evangeliet. Dette hørtes jo så vakkert og så rimelig ut.

Det er adgang til nådestolen, men kun for de omskårne. Gud har gjort

Forts. neste nr.

sitt, men så må også vi gjøre vårt for å bli verdige til nåden. Og denne verdighet besto i omskjærelsen.

Galaterne forsto ikke å prøve åndene – og derfor lot de seg forføre. De lot seg vende bort fra det sanne evangelium til et falskt, som i virkeligheten ikke var noe annet enn en forvansket lov.

Se, jeg står for døren og banker

Av J. Lien

Se, jeg står for døren og banker. Om noen hører min røst og åpner døren, da vil jeg gå inn til ham og holde nattverd med ham, og han med meg. Den som seirer, ham vil jeg gi å sitte med meg på min trone, likesom jeg og har seiret og har satt meg med min Far på Hans trone. Den som har øre, han høre hva Ånden sier til menighetene! Åp. 3, 20 - 22

Det første vi vil merke oss i dette oppleste ord er, at det er Herren, verdens frelser, som står for døren. Det kan finnes tilfelle i livet av den art at man stenger døren for en eller annen ubuden gjest, at man fraber seg ethvert besøk av fremmede. Det kan være mange årsaker til det, som i visse tilfelle også er noe begrunnet. Enten kan tiden være ubeleilig, slik at man kvier seg for å motta de ankomne – huset kan være i uorden – man mangler det nødvendige å beverte med. Eller også kan man stenge døren for

uforskammede tiggere som altfor ofte kommer og gjør krav på almisser.

Men den Herre Jesus kommer ikke for å frata oss det gode i livet, ikke for å gjøre oss ulykkelige, men for å gi oss seg selv – og den som mottar Ham skal få alle gode ting med Ham.

Dersom en rik kjøpmann lot skrive på et skilt, som han hengte utenfor sin dør, eller han bekjentgjorde i avisene, at alle fattige i en bygd eller by uten vederlag skulle få sin trang

tilfredsstilt, når de bare henvendte seg til ham, så ville sikkert den samme mann få rask avsetning på sine varer. Man ville få se menn og kvinner, gamle og unge løpe avsted – alle ville kappes om å komme først for å bli hjulpet i sin nød.

Eller dersom en berømt lege tilbød seg å helbrede halte og blinde – ja, overhodet å gjøre alle helseløse friske, så ville man neppe behøve å nøde syke folk til å oppsøke ham. «Å,» ville mange si, «hvis det var gitt mange slike menn iblant oss, da ville det bli gode tider for fattige, syke og nødlidende mennesker.»

Ja, venner, det finnes dog en slik mektig og barmhjertig mann, som står over alle andre i kjærlighet og mis-kunnhet. Han har ikke bare kunn-gjort i sine skrifter at alle trengende og nødlidende skal få komme til Ham og få hjelp – men Han går omkring fra hus til hus, fra hjerte til hjerte og banker på og vil komme inn med sine rike gaver.

Denne mann er Jesus – og Han står nå midt iblant oss. Han har betalt all vår gjeld, og Han vil bringe oss til forståelse av den rikdom vi har i Ham. Han kan helbrede all sykdom, og Han vil meddele oss en fylde av nådens krefter. Han er mektig og vis, langt over hva mennesketanken ennå har nådd. Men Han er også rik på nåde og barmhjertighet. Det er Hans lyst å gjøre vel. Hans hjerte er vidt åpnet mot alle fattige og nødlidende

– og Han kunne vel vente at alle som er i dyp nød og trang, ville ile til Ham for å få hjelp. Men slik er det ikke i alminnelighet. Tvert imot er det dessverre meget få som i sannhet åpner sine hjerter for Ham og mottar Hans nåde. En forunderlig likegyldighet overfor Ham som ikke bare tilbyr de trengende sin hjelp, men som endatil oppsøker dem for å kunne gjøre vel mot dem og meddele dem av sine rike gaver!

Ganske visst er deres tall stort, som av og til tenker på å søke Ham, særlig når de er i en eller annen nød – men hvor få er ikke de som i sannhet gjør alvor av det!

Somme tider synes det som om Han nøder menneskene til å ta imot sine rike gaver – da rekker vel en del sine hender søvnlign frem – men mange er så dårlige til å holde på det de har fått, at Herren igjen og igjen må formane dem til å «holde fast på det de har fått, for at ingen skal ta deres krone.» (Åp. 3,11). - Ja, når vi ser på den alminnelige motstand, dorskhet og sløvhet overfor nådens kall, så må vi anvende Herrens ord til det gamle Israel: «Dere står alltid Den Hellige Ånd imot!» (Ap.gj. 7,51).

Undersøk menneske, om du ikke finner en kraftig motstand mot nåden i ditt hjerte. Det uomvendte menneske beherskes ennå av den samme motstand som det gamle

Israel. Men også hos den troende – det vil da si i hans onde natur, føles det en sterk motstand mot nåden, så han stadig må be: «Driv ut mitt egenrådige sinn, lær meg å døde mitt kjød.»

Ja, hvis ikke Guds Ånd alt mer og mer får beseiret den troendes gjenstridige vilje, som han har av naturen, så går også han fortapt, tross alt hva han vet om nåden, og hva han måtte ha erfart av dens virkninger.

Er angeren en betingelse for at syndsforlatelsen skal være gyldig? Skal syndenes forlatelse forkynnes med forbehold?

Av Uuras Saarnivaara

Jeg kan nok angre og av hjertet forferdes over mine synder, men derved får jeg ikke syndenes forlatelse. Hvordan da? Bare ved at jeg merker meg Ordet og løftet og tror det aldeles som om jeg hørte det av Herren Kristus selv. Han taler til meg gjennom de tjenere han har innsatt, ja, i nødsfall gjennom enhver kristen. Til Ham skal jeg se og ikke til min anger og bot. (Luther, Huspostillen, 19. s. e. tref., WA. 52, 502, 27).

«Ydmykhet er den høyeste av dydene, og ingen annen kan rose seg av å eie den uten den aller mest hovmodige blant dødelige. Bare Gud ser ydmykheten. Han alene bedømmer den og bringer den fram i lyset, så at ingen vet mindre om sin egen ydmykhet enn den som virkelig er ydmyk ... Det faller dem aldri inn at de skulle være ydmyke ...

Den falske ydmykhet derimot merker aldri at den er hovmodig, for om den fikk vite det, ville den ydmyke seg ved å tenke på denne stygge last ... For ydmykheten er en så fin og dyrebar sak at den ikke tåler å se seg selv i øynene, det hører bare med til de oppgaver Guds øyne har ... For om noen kunne se sin egen ydmykhet, så ville han mene seg fortjent til frelsen og således komme Guds dom i forkjøpet» (Luther, Forklaring til Marias lovsang, 1520, WA. 7, 560ff.).

«Når du derfor går til hemmelig skriftemål, skal du ikke så meget gi akt på din bekjennelse som på prestens ord, så du gjør en sådan forskjell mellom dem: en ting er hva du sier, en annen hva den sier som mottar ditt skriftemål. Hva du gjør,

det skal du ikke akte så meget, men gi derimot nøye akt på hva han sier, at han nemlig i Guds sted forkynner deg syndenes forlatelse. Her er det likegyldig om han er en prest og i prekenembete eller en annen kristen: ordet som han taler, er ikke hans, men Guds ord, og Gud står like så fast ved det, som om Han selv talte det» (Luther, Kirkepostillen, Preken om skriftemålet og sakramentet, palmes., WA. 15, 486).

«Da det ikke gjelder vår mening, men Guds dom, kan ingen si uten uforskammet hovmot at han er en rett angrende, for St. Paulus sier i 2. Kor. 10:18: «For ikke den som gir seg selv skussmål, holder prøve, men den som Herren gir skussmål.» Dessuten sier David også i Ps. 19:13: «Hvem kan forstå seg på villfarelser?»

«Skulle mennesket være nødt til å si at det i sannhet er botferdig, da ble det tvunget til hovmot og til den umulige oppgave å kjenne all sin synd og ondskap . . . Man burde lære de kristne dette, så et skriftebarn visste at ingen anger er verdig eller tilstrekkelig for Gud, og at det bør si: «Se, Herre, jeg vet at jeg ikke er rett botferdig i din dom, og at det ennå i meg er meget ondt begjær, som hindrer meg i en rett anger, men fordi du har lovet nåde, så flykter jeg fra din dom . . . og forlater meg på og tar tilflukt til ditt

løfte i dette sakrament» (= absolusjonen).

«Om presten ennå graver etter angeren, skal han svare: «Kjære pastor, for meg er jeg en angrende, men for Gud er det en dårlig anger som jeg ikke kan bygge på, men setter mitt håp til Hans nåde, som De nå på Hans befaling må forkynne meg (Luther, Grund and Ursache, 1521, Art. 14, WA. 7, 384).

En uviss avløsning er det samrne som ingen avløsning, altså er det fullkomment det samme som løgn og bedrag ... Men den må være uviss (sier papistene), for angeren, som den er avhengig av, er uviss, for hvem våger å si at hans anger er tilstrekkelig for Gud? Vår egen anger er jo nemlig ikke tilstrekkelig for Ham, men Kristus selv med sine lidelser må være vår anger og fyldestgjørelse for Gud» (Luther, Om nøklemakten, 1530, WA. 30, 11, 480f., 496).

Når man innbiller en kristen at nøkkelen kan ta feil og føre vill, da kan han ikke stole helt og tro på noe av det som nøkkelen lover ham. For det man kan tro på, må man være sikker på og ubetinget overbevist om at det uten tvil er Guds Ord og sannhet. Ellers blir det intet annet enn en uviss antakelse og vaklende tro, ja, endog direkte vantro» (Luther, Om nøklene, 1530, WA. 30, 11, 499).

Løgnens makt! Av Peder Tallaksen

Djevelen driver det store frafall ved løgn. La oss nå se, *hvilken* løgn han bruker som våpen.

Med det samme våpen, som han utførte fallet ved verdens begynnelse ved, utfører han dette store frafall ved verdens ende. Med den samme løgn, som han ryddet de første dagers menighet ut av Paradiset ved, vil han rydde de siste dagers menighet ut av verden.

Blid og varsomt, med søte miner kom han den gang som en predikant, som i den inderligste kjærlighet ville hjelpe våre første foreldre til en høyere lykksalighet, og likedan kommer han nå. Ved det vant han seier første gang og ved det vinner han seier annen gang.

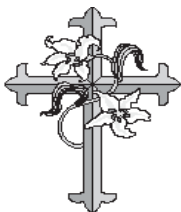
Hvor behagelig, oppløftende og sann lyder ikke hans preken: «Dere skal bli som Gud.» – Å, dette lyder herlig. Her kan ikke være noen fare, tenker hans tilhører. «Som Gud» – altså fullkommen. Tenk, å komme på

et høyere herlighetstrinn og å bli fullkommen syndefri likesom Gud, jo dette tre er meget vakkert å se til.

Med sitt: «Har Gud virkelig sagt» hadde han rokket deres tillit til den forkynnelse de hadde hørt, og nå var lysten vakt til det fortryllende nye. Lysten fører til bifall og bifall til handling, og nå etes av frukten, og deles til andre. Fallet er skjedd – ulykkelige stund!

Slik er det store frafall under utførelse omkring i alle kristelige land i våre dager. Den hvis anker er så fast i sannhetens grunn, at han ikke rives med av tidens strøm, er mer enn lykkelig. La deres hofter være ombundet!

Legg nøye merke til disse ting – det er absolutt påkrevd å betrakte dem i denne tid – det er viktig både for tid og evighet! Farene for din sjel er større enn du selv kan se. Du trenger bestandig til Guds hjelp for å bli bevart.

*Nåden og sannheten kom ved
Jesus Kristus! Joh. 1,17*

Kobberslangen Av Einar Kristoffersen

4. Så brøt de opp fra fjellet Hor og tok veien til Rødehavet for å dra omkring Edoms land. Men på veien ble folket utålmodig. 5. De talte mot Gud og mot Moses og sa: Hvorfor har dere ført oss opp fra Egypt, så vi må dø her i ørkenen? For her er verken brød eller vann, og vi er inderlig lei av denne usle maten! 6. Da sendte Herren serafslanger inn blant folket. De bet folket, og mye folk av Israel døde. 7. Så kom folket til Moses og sa: Vi har syndet, fordi vi har talt mot Herren og mot deg. Be til Herren at Han vil ta slangene bort fra oss! Og Moses bad for folket. 8. Da sa Herren til Moses: Lag deg en serafslange og sett den på en stang. Så skal hver den som er bitt og ser på den, få leve. 9. Så laget Moses en kobberslange og satte den på en stang. Og når en slange hadde bitt noen, og han så på kobberslangen, ble han i live. 4 Mos. 21, 4 - 9

Dette skjedde jo under Israels vandring fra Egypt til Kanaans land - løfteslandet - det som kalles ørkenvandringen.

Om dette sier Paulus til oss: «For jeg vil ikke, brødre, at dere skal være uvitende om at våre fedre var alle under skyen og gikk alle gjennom havet. Alle ble døpt til Moses i skyen og i havet. De åt alle den samme åndelige mat, og de drakk alle den samme åndelige drikk. For de drakk av den åndelige klippen som fulgte dem, og klippen var Kristus. Likevel fant Gud ikke behag i de fleste av dem, for de ble slått ned i ørkenen. Men disse ting hendte som forbilder for oss, så vi

ikke skal ha lyst til det onde, slik de hadde lyst til det. Heller ikke må dere bli avgudsdyrkere slik som noen av dem. Som det er skrevet: Folket satte seg ned for å ete og drikke, og de stod opp for å leke. Heller ikke må vi drive hor, slik noen av dem drev hor, og på én dag falt tjuetre tusen. La oss heller ikke friste Kristus, slik noen av dem gjorde, og ble ødelagt av slanger. Knurr heller ikke, slik noen av dem knurret, og ble drept av ødeleggeren. Men alt dette hendte dem som forbilder, og det er skrevet til formaning for oss, som de siste tider er kommet til. Derfor, den som mener seg å stå, han se til at han ikke faller!» (1 Kor. 10,1-12).

Til et forbilde! - Det er altså ikke bare jødisk historie dette, det er tvert imot dagsaktuelt - ja, det er aktuelt for oss, «som de siste tider er kommet til,» leste vi.

Slår du opp Bibelen din på den første side, og begynner å lese, så møter du straks Ham som det hele dreier seg om, Jesus Kristus, - Han som alt er skapt av og ved og til. (Rom, 11,3b).

Men du skal heller ikke ha bladd langt, før du møter Hans motstykke og motstander, djevelen.

Guds ord gjør altså oppmerksom på hans eksistens alt fra de første blad i Bibelen av, og advarer: «Slangen var listigere enn alle dyr på marken som Gud Herren hadde gjort,» står det i 1 Mos 3, 1, og viser seg snart å overliste også mennesket. - Det da syndfrie menneske, som ikke bar på den minste trevl av motstand og fiendskap mot Gud, men tvert imot hadde Ham som sentrum for hele sin tilværelse. De levde altså av hjertet helt i samsvar med Guds lov - det første bud, og elsket Herren sin Gud av hele sitt hjerte, hele sin sjel og all sin hu. Dette klarte altså slangen å ødelegge, disse klarte han å overliste, og vende dem fra denne totale Gudsopptatthet og Gudhengenhet, til å kretse om seg selv og sitt eget.

Det er ikke å undres på, at Paulus, etter å ha blitt fridd ut av sin egen religiøsitet, og fått åpnet sine øyne for denne virkeligheten, kommer med denne advarselen til oss: «Den som mener seg å stå, han se til at han ikke faller!» (1 Kor. 10,12).

Er du klar over hvem din motstander er? Regner vi i det hele tatt med ham i dag? Nei, i dag alminneliggjøres og menneskeliggjøres (dennesidiggjøres) for en stor del menigheten, på en slik måte at det hele ender opp i psykologi og sosialisme - for ikke å si «kardemommeby» - fjernt fra den virkelighet som Skriften presenterer for oss.

Men *det* er nettopp, hva vi er vitne til i teksten vår - denne åndsfiertes herjing, midt i menigheten.

En forførelse til mismot, motstand og misfornøydhethet med Guds vei med dem osv. - De hang fremdeles fast ved kjøttgrytene i Egypt. Selv om de hadde forlatt det fysiske, så hang de ennå av hjertet fast ved det. - Det var «rep» som ikke var kuttet over. Slik kan man også rent fysiske befinne seg på innsiden av en menighet, men *hertet*, selve livet for en, det som gir livet mening og innhold, det du av hjertet trekkes imot og har din glede i, det er verden utenfor.

Kjenner du til dette i ditt eget liv? - Egypt er bildet på *verden*. Å jo, vi kjenner nok til det!

Problemet med jødene her, det var at det var kommet så langt med dem i frafall, at de ikke lenger beklaget det, men lot det føre dem til opprør mot Guds førelse. «Vi er inderlig lei av denne usle maten,» sa de. (4 Mos. 21, 5).

Det var mannaen de hadde fått fra himmelen (himmelbrødet), de da talte om - det som inneholdt alt det de trengte under vandringen, og dermed er et bilde på ordet om korset - ja, Jesus selv! (se bl.a. Joh. 6,48-51).

De ville ha noe som smakte som kjøttgrytene i Egypt.

Guds ord sier, at vi har med åndsmakter å gjøre - ikke en kamp mot kjøtt og blod, men mot åndsmakter. (Ef. 6,12). Likevel er det et faktum, at disse åndsmakter også møter oss gjennom kjøtt og blod, det vil si mennesker som går djevelens ærend. Jesus møtte ham til og med i Peter sin disippel, han som hadde vitnet: «Du er Messias, den levende Guds Sønn!» (Mt. 16,16). «Men Han snudde seg og sa til Peter: Vik bak meg, *Satan*! Du er til anstøt for meg, for du har ikke sans for det som hører Gud til, men bare for det som hører menneskene til.» (Mt. 16,23).

Men fremfor alt, så møter vi det i religiøse mennesker, som befinner seg midt i menigheten, men uten å være født av Gud, og derfor også uten Guds Ånd og et lutret liv.

Vi finner også et bilde på dette i forbindelse med jødenes utgang og vandring fra Egypt - og husk da på Paulus' ord til oss, om forbildet: «Det drog også med dem en stor, *blandet folkemengde*. Og de hadde med seg småfe og storfe, en meget stor hjord.» (2 Mos. 12,38).

Legg merke til, hva som står her om dem: «- de hadde storfe,» og var med andre ord gjeterer - noe som var en styggedom for egypterne. (1 Mos. 46,34). De var altså ikke egyptere disse. Men de var heller ikke israelitter! De var med andre ord noe «midt i mellom!»

Og slik er det også med det kristelig-religiøse mennesket - det hører liksom ikke helt hjemme i verden. Det driver med ting som gjør det annerledes enn den åpenbare verden, og ofte til en «styggedom,» for dem, og kan derfor oppleve motstand og utestengning derfra - men det hører ikke helt hjemme blant Guds folk heller. Der er de også annerledes og trekker i en annen retning.

Hør hva dette folket ble årsak til i menigheten, der ute i ørkenen: «Men den sammenløpne hop som fulgte med dem,» - altså: ikke *hørte til* dem, men *fulgte med* dem - «ble grepet av lystenhet. Da begynte også Israels barn å jamre seg og sa: Å, om vi hadde kjøtt å ete! osv.» (4 Mos. 11,4).

Djevelen hadde stilt atskillig svakere, om han ikke hadde fått plassert disse menneskene i menigheten.

Ved et tilfelle åpenbarer Jesus for dem alle, at det til og med er en djevel i den nærmeste disippel-flokken - Judas. - Og legg merke til, hva som da skjer med dem (disiplene), så ser du et sant disippelhjerte: «Det er vel ikke *meg*, Herre?» sa de. (Mt. 26,22).

De hadde lært seg selv såpass å kjenne i Guds ords lys, at de ikke lenger stolte på det som befant seg dere inne i deres eget bryst. Når du hører om disse som ble slått ned i ørkenen, tenker du: Det skulle vel ikke være meg? Ikke sant? Det er det som heter å være forferdet over Hans ord. I Jes. 66,2, leser vi om dem: «Men den jeg vil se til, det er den elendige, og den som har en sønderbrutt ånd og er *forferdet over mitt ord.*»

Det fæle - ja, onde - er jo at slike mennesker blir gående uten å få den hjelp Gud har skjengkjet dem i sitt ord. De blir gjerne gående livet ut - og ut av livet - forferdet i sitt indre over Guds ord - uten løysing! For de vet jo hvordan de er - og så Guds alvorlige ord.

Men det er jo slike Han vil se til, leser vi her! Nettopp slike! Så må de få høre det! Og ve det menneske som holder det tilbake fra dem - og dermed holder dem i dette fangenskapet under loven. Det er endatil dem som ser denne usalige tilstanden som noe godt i seg selv. Nei, får ikke evangeliet føre et menneske ut av denne tilstand til hvile i Gud, så går det menneskets fortapt! Det er bare ordet om syndenes forlatelse som kan stille disse til ro overfor Gud, for de finner ikke noe å bygge på i seg selv, men heller tvert imot.

Judas sa også det samme, men han var en hykler som bare apte etter de andre, mens han jo visste svaret! - Han var ikke av sannheten.

Må du arbeide med dette å være en kristen etter et mønster som står for deg, eller har du som et aldeles fortapt vesen i deg selv, fått lagt deg til hvile i frelserens armer? - Er du mer opptatt av kristendom kan hende, enn av Jesus selv?

Har du sett hvordan store ungdomsflokker flakker hit og dit, i stim, i såkalt kristen sammenheng? - Dit hvor det er noe som smaker dem i øyeblikket. - De beste konsertene, og hvor de kan danse og utfolde *sitt eget*? Jmf. den sammenløpne hop i Israels flokk, som nevnes av Moses, de som ble grepet av lystenhet - og som Paulus videre beskriver slik: «- satte seg ned for å ete og drikke, og stod opp for å *leke*.» (1 Kor. 10,7). - de følger *hverandre*! Gjør som de andre! Dette siste fenomen kan du finne i de mest konservative kretser - *stim*. Men det går ingen stim til himmelen! Det dreier seg ikke om å ha det rette syn på diverse ting, men et blick på det blødende lam!

Det som var så særdeles farlig med denne sammenløpne hop, det var det som videre står beskrevet: «Da begynte også *Israels barn* å jamre seg og sa: Å, om vi hadde kjøtt å ete! osv.» De ble revet med!

Kjenner du Jesus, og er du kjent av Ham?

Etter at folket så hva de hadde gjort - etter at straffen er kommet over dem - og klager sin nød for Moses, får Moses *et budskap til folket* fra Herren - og det samme budskap har jeg til deg i kveld, du

som vet at du ikke kan bestå for Gud ved noe av ditt eget: «Lag deg en serafslange og sett den på en stang. Så skal hver den som er bitt og ser på den, få leve.» (v.8).

Slangen som var lik de andre, dog uten gift! - Jesus Kristus, Gud åpenbart i kjød, og hengt opp på korsets tre i synderes sted - i de ormebittes sted - i *ditt* sted. I Ham er liv!

De ble i live de israelitter som så opp på de. - Giften kunne ikke skade dem. *Der* - og *bare* der - var Guds straffedom løftet av dem, slik at de slapp konsekvensene av sin synd imot Gud.

Derfor er det så om å gjøre, at også du og jeg får rettet vårt blick dit, på Han som henger der i vårt sted - for *der* - og *bare* der er vår frelse! - Dette for at vi ikke skal bli revet med av den sammenløpne hop i vår tid, de som ser smått på dette, og søker eller mener seg å ha noe mer velsmakende å tilbe.

En får ta det til seg den som kan - men du bør aldri være redd for at Jesus svikter! - Derimot bør du være redd deg selv - om du da ikke mener deg å stå!

B

NORGE P.P. PORTO BETALT

Returadresse:
Alt av nåde!
Eklundbakken 11
N-3770 Kragerø

Miskunnhet!

Av Marius Giverholt

Alle Herrens stier er miskunnhet og trofasthet imot dem som holder Hans pakt og Hans vitnesbyrd. Slm. 25, 10.

Alle? Også de tunge, bitre stier? Også de jeg ikke forstår, som synes å gå tvert imot Herrens egne løfter og ord? Ja, alle! Det er miskunnhet når Han fører oppover, og miskunnhet når Han fører ned i dypet. Nåde når Han trøster, nåde når Han tukter, nåde når Han lar sitt ansikt lyse over meg, nåde når Han skjuler seg. Alle Herrens stier er miskunnhet.

Lær meg da, Jesus, å hvile i ditt ord. Ta min fornuft og mine følelser til fange og lær meg med glede å følge deg, hvor så enn veien går. For da går det bestandig hjemover.

Alt av nåde! er et frittstående blad på luthersk grunn, som sendes gratis til alle som **ønsker** å motta det. «Luthersk grunn» vil si at stykkenes **innhold** er i samsvar med den lutherske lære og bekjennelse.

Bladet tar sitt utgangspunkt i budskapet som forkynnes på websiden «**Nytt Liv!**» www.ekris.net

Bladet har fremfor alt et sjelesørgerisk sikte, og ønsker å oppnå det ved det eneste middel gitt til dette - nemlig Guds ord i lov og evangelium.

Ønsker også å formidle noe av den kraft og den trøst Herren har gitt oss i vår «arv,» - den eldre litteraturen, og bruker derfor en del av denne i bladet.

Ønsker du ikke å motta bladet i fortsetningen, sender du det bare tilbake til returadressen.

Utgiver:

Einar Kristoffersen

Tlf.: 35 99 08 45

E-post: bladetaan@gmail.com

Ønsker du å være med på å holde bladet oppe og spre det til andre, kan du gi din gave på **Bladets girornr.:** 9722 22 6588 Sverige (SEB): 5174-00 487 41

NB! Vennligst gi beskjed ved adresseforandring i god tid, da postens ettersendingsperiode er svært begrenset!

Alt av nåde!
www.bladet.org